

NAISTEN ASEMA YHTEISKUNNASSA 11

Maassamme vallitsee eri sukupuolten teoreettinen tasa-arvoisuus. Naiset ja miehet ovat — joitakin poikkeuksia lukuunottamatta — yhdenvertaisia lain edessä, heillä on yhtäläinen äänioikeus ja vaalikelpoisuus jne. Kuitenkin on voimassa vielä erinäisiä säädöksiä, jotka asettavat naiset erikois- asemaan, voidaanpa puhua suoranaisesta syrjinnästäkin. Voimakkaasti muuttuneessa ja muuttuvassa yhteiskunnassamme on naisten osuus elinkeinoelämässä jatkuvasti lisääntynyt, mikä on tuonut mukanaan monia ongelmia. Työmarkkinoilla, perhe-elämässä ja yhteiskunnallisessa toiminnassa naisten asema ei ole sellainen, kuin sen heidän lukumääränsä sekä tasa-arvoisuusperiaatteen mukaisesti pitäisi olla.

Monissa maissa — mm. Ruotsissa ja Norjassa — on viime vuosina suoritettu valtiovallan toimesta perusteellisia naisten asemaan kohdistuvia tutkimuksia. Tutkimuksissa ilmenneitä epäkohtia on näissä maissa myös jo ryhdytty korjaamaan. Meidän maassamme ei ko. tutkimuksia ole vielä lainkaan suoritettu, vaikka niiden ajankohtaisuus on kiistaton. Tällaisten tutkimusten suorittaminen on koko yhteiskuntamme kehityksen kannalta välttämätöntä, jotta mahdollisimman nopeasti voitaisiin suunnitelmallisesti ryhtyä toteuttamaan tarpeelliseksi katsottavia uudistuksia.

Vuonna 1960 suoritettu väestönlaskenta osoitti, että maamme ammateissa toimivasta väestöstä oli naisia 39,4 prosenttia. Lasketun työvoimaennusteen mukaan tulee naisten osuus pysymään vv. 1965—1990 noin 40 prosenttina. Eniten on naisia sijoittunut työntekijä-, toimihenkilö- ja ns. avustavien perheenjäsenten ryhmiin. Mainittakoon, että Suomessa on ammateissa toimivia naisia enemmän kuin missään muussa pohjoismaassa. Myös naimisissa olevia naisia toimii eri ammateissa meillä pohjoismaista eniten. Vuodelta 1960 on seuraava tilasto:

	Naisten osuus ammattissa toimi- vasta väestöstä	Näistä naimisissa olevia
Tanska	27.8 %	43.7 %
Norja	22.9 %	37.8 %
Ruotsi	30.3 %	43,8 %
Suomi	39.4 %	51,2 %

Naimisissa olevien naisten osuuden on arvioitu edelleen kasvavan, jolloin se olisi vuonna 1990 noin 57 %.

Naisten ja erityisesti naimisissa olevien naisten lisääntyvä osuus työmarkkinoilla on aiheuttanut ja aiheuttaa monia selvitettäviä ongelmia, kuten ammatikasvatus, työmarkkinoille sijoittumisen suunnittelu, eri ikäkausien erikoiskysymykset, osa-aikatyö sekä luonnollisesti palkat.

Ongelmista vaikein ja laajakantoisin on ehkä ammattikasvatus, joka nykyisin on erittäin puutteellinen, yksipuolinen ja vanhoille käsityksille rakentuva. Ammattikoulutuksessa ei ole tarpeeksi otettu huomioon teollistumisen vaikutusta työmarkkinoilla ja erityisesti naisia pyritään jatkuvasti ohjaamaan ns. "naisten ammatteihin", jotka eivät kuitenkaan tarjoa heille tilaisuuksia sijoittua työmarkkinoille. Eräänä esimerkkinä mainittakoon vuoden 1964 työllisyyslain mukaisten ammattikurssien ohjelmat, joissa miehillä oli tarjolla 405 kurssia ja 30 eri ammattia ja naisilla kursseja vain 174 ja ammatteja 11, nämäkin melkein kokonaisuudessaan vain ns. "naisten ammatteja", vaikka kehittyvä teollisuus tulee tarjoamaan mahdollisuudet monipuolisempaan ammatinvalintaan. Ammattikoulutuksesta ja ammatinvalinnanohjauksesta olisi suoritettava perusteellinen tutkimus ja pyrittävä kehittämään näitä niin, että teollistumisen laajeneminen ja yleensä työmarkkinain tarjoamat mahdollisuudet otettaisiin huomioon.

Uudelleen- ja jälleenkoulutusta varten olisi niin ikään laadittava tehokas suunnitelma. Esim. perheenäideille, joiden lapset ovat kasvaneet suuriksi, olisi järjestettävä mahdollisuus palata työmarkkinoille järjestämällä jälleensa uudelleenkoulutusta. Monet äidithän eivät suorastaan uskalla jäädä kotiin hoitamaan lapsia ammatinsa menettämisen pelosta. Useat ammatit myös kehittyvät niin nopeasti, että 10—15 vuoden työstä poissa olon jälkeen on välttämättä saatava lisäkoulutusta tehokkaan työtaidon uudelleen saavuttamiseksi. On myös monia ammatteja, joihin keski-ikäisiä entisiä perheenäitejä voidaan tehokkaasti kouluttaa. Tästä on saatavissa esimerkkejä naapurimaastamme Ruotsista.

Tässä yhteydessä olisi kiinnitettävä huomiota osa-aikatyön järjestämiseen, vajaatyökykyisten ammattikoulutukseen ja ammatteihin sijoittamiseen sekä naisten opiskelu- ym. olosuhteitten järjestämiseen niin, ettei heidän avioliiton ja lasten vuoksi välttämättä tarvitse keskeyttää opintojaan tai että heillä mahdollisen ko. tauon jälkeen on tilaisuus jatkaa opintojaan, suorittaa tutkintoja jne.

Naisten palkkataso vaatisi erityisen tutkimuksen. Eduskuntamme on hyväksynyt kansainvälisen työjärjestön ns. samapalkkaisuussopimuksen, mutta sen käytännössä toteuttaminen on vielä alkuasteellaan. Yleensä ko. sopimusta on sovellettu niin, että juuri samasta työstä on maksettu saman suuruinen palkka, mutta ei samanarvoisesta työstä. Naisvaltaisilla työaloilla esim. palkat ovat huomattavasti alhaisemmat kuin miesten hallitsemilla aloilla. Myös naisten sijoittamisessa vastuunalaisille ja paremmin palkatuille paikoille — mm. kuntien ja valtion sekä kulttuurielämän toimissa — on toivomisen varaa. Mainittakoon, että kansainvälisen työjärjestön sopimusta n:o 111 syrjinnän poistamisesta ei maassamme ole vielä edes ratifioitu.

Naisten ja miesten keskituntiansioista on suoritettu vertailuja, jotka eivät kuitenkaan tarkempien tutkimusten puuttuessa ole täysin tarkkoja, mutta jo niiden perusteella voidaan todeta esim. teollisuudessa naisten keskituntiansioiden jäävän huomattavasti miesten vastaavia ansioita pienemmiksi. Tämä vaikuttaa myös siihen, että naisten eläkkeet jäävät miesten eläkkeitä pienemmiksi.

Huomiota olisi tutkimuksessa kiinnitettävä myös eläkkeellesiirtymiskään ja mahdollisuuksiin nykyistä joustavamman järjestelmän aikaansaamiseksi, esim. osa-aikatyön järjestämistä ennen varsinaistaleläkkeelle siirtymistä, jossa olisi noudatettava naisten ja miesten tasa-arvoisuusperiaatetta.

Naisten jatkuvasti lisääntyvä siirtyminen työmarkkinoille ja asutuksen yleinen kaupunkimaistuminen ym. asettavat uusia tehtäviä myös yhteiskuntamme perhepolitiikalle, joka on tähän saakka jäänyt verraten vähälle huomiolle. Perheiden aseman helpottamiseksi on tosin laadittu eräitä lakeja, jotka ovat edelleen voimassa, mutta ne ovat osittain! vanhentuneita ja rahan arvon huononeminen on lisäksi heikentänyt niiden tehoa.

Asuntopolitiikastamme on paljon puhuttu ja sitä on tutkittukin. Mahdollisissa toimenpiteissä olisi otettava huomioon mm. asumistuen laajentaminen yhä useampia perheitä koskevaksi. Erityisesti nuoret perheet tarvitsevat tukea kodin perustamisvaiheessa. Avioliiton solmimiskäähän on meidänkin maassamme viime vuosina alentunut aikaisempiin vuosiin verrattuna. Vuonna 1963 oli avioliiton solmineista naisista! 42 % 20—24-vuotiaita, toiseksi suurimman ryhmän muodostivat 19 vuotta täyttäneet. Kolmannella sijalla tilastoissa olivat 25—29-vuotiaat. Kun voidaan todeta, että ammattiin valmistuminen vaatii pidemmän ajan kuin aikaisemmin, joutuvat nuoret perheet monenlaisiin vaikeuksiin heti kodinperustamisvaiheessa. Ammattiin valmistuminen on ehkä vielä kesken ta" perheen huoltajat joutuvat elämään harjoittelijan pienellä palkalla jne. Yhteiskunnan perhepoliittisilla toimenpiteillä voitaisiin todennäköisesti lisätä nuorten perheiden turvallisuutta.

Verotuksen uudistamisessa olisi nuoret perheet erityisesti otettava huomioon samoin kuin olisi tutkittava, mitä epäkohtia sisältyy nykyiseen avio-
puolisoiden yhteisverotukseen, huoltovelvollisten vähennysoikeuksiin sekä yksinäisten huoltovelvollisuuksia omaavien henkilöiden verotukseen.

Perheiden suuruus ja huoltovelvollisuuksien uudennainen jakautuminen vaikuttaa ratkaisevasti naisen asemaan perheessä. Tilastollisen vuosikirjan mukaan vuoden 1960 lopussa oli maassamme perheitä kaikkiaan 1.036.270. Sellaisia perheitä, joissa oli alle 18-vuotiaita lapsia, oli samana ajankohtana 678.046 eli 65,4 % kaikista perheistä. Todettakoon, että tällöin oli kaikissa perheissä alle 7-vuotiaita lapsia yhteensä 574.500. Kun edellä

on todettu naisten lisääntyneen ja lisääntyvä osuus työmarkkinoilla, voidaan samalla todeta naisten siirtyneen hyvin huomattavasti suoranaiseen taloudelliseen vastuuseen perheen huoltamisesta.

Vuonna 1960 oli yhden huoltajan varassa 14,4 % kaikista perheistä. Naiset ovat enemmistönä yksinäisten perheenhuoltajien joukossa. Mainittuna vuonna naisten huollettavina olevia perheitä, joissa oli alle 18-vuotiaita lapsia, oli kaikista lapsiperheistä 9,9 %. Miesten kohdalla oli vastaava prosenttiluku 1,3. Kun naisten palkkataso on verraten alhainen, joutuvat yhden huoltajan varassa olevat perheet näissä tapauksissa kamppailemaan suurissa taloudellisissa vaikeuksissa. On arvioitu, että näiden perheiden elintaso olisi 20 % muiden perheiden elintasoa alhaisempi. Tilanne ei viime vuosina ole suinkaan parantunut, sillä esim. avioerojen määrä on lisääntymässä ja — kuten tunnettua — avioerossa jäävät lapset tavallisimmin äidin huollettaviksi.

Naimisissa olevien naisten siirtyminen työmarkkinoille on tuonut uusia lasten ja perheitten asemaa koskevia ongelmia. Ansioäideillä on laskettu olevan alle 7-vuotiaita lapsia yli 100.000. Vain pieni osa näistä lapsista voidaan sijoittaa vanhempien työssäoloajaksi kunnallisiin tai muihin yhteiskunnan valvonnassa oleviin hoitopaikkoihin. Sen lisäksi, että alle kouluikäisten lasten hoito on molempien vanhempien työssä ollessa vaikea ongelma, tarvitsisivat myös kouluikäiset lapset nykyistä enemmän turvallisuutta koulutuntien päätyttyä. Tällainen tilanne vaatii tutkimista ja yhteiskuntapolitiikan kehittämistä sellaiseksi, että äideille voidaan turvata valinnan vapaus kodin ja ansiotyön välillä silloin, kun lapset ovat pieniä. Nykyäänhän ratkaisun sanelee tavallisimmin taloudellinen pakko.

Oman vaikeutensa ansiotyössä oleville naimisissa oleville naisille muodostaa puuttuva äitiysloma. Sairausvakuutuslain mukaan maksetaan äideille päivärahaa 54 arkipäivältä. Jos äiti haluaisi ja voisi jäädä kotiin hoitamaan pientä lastaan esim. vuoden ajaksi, ei hänellä ole siihen mahdollisuuksia, koskai hänen työsuhteensa katsottaisiin tällöin katkenneeksi. Hän menettäisi ns. entisen työntekijän edut työpaikassaan ja myös nykyisten lakien mukaan näin pitkä äitiysloma vaikuttaisi vähentävästi eläkkeen määrään. On ilmeistä, että tässä suhteessa olisi jo voimassa olevia lakeja korjattava, jolloin mm. taattaisiin naistyöntekijöille raskauden aikana irtisanomissuoja.

Maastamme puuttuu myös kokonaan perhe-eläkejärjestelmä. Suomi on tässä asiassa jäänyt huomattavasti jälkeen mm. muista pohjoismaista. Meillähän jommankumman perheenhuoltajan kuolema merkitsee katastrofia vähävaraiselle perheelle. Monesti perhe tällöin menettää esim. velaksi hankkimansa asunnon, lasten koulunkäynti ja opiskelu keskeytyy jne. Yhteiskunnan olisi tällaisissa tapauksissa pystyttävä tukemaan perheitä ja

hyvin suunnitellulla perhe-eläkejärjestelmällä turvaamaan kuolemantapauksen kohtaamien perheiden toimeentulo. Tämä onkin ehkä yksi kaikkein kiireellisimmistä perhepoliittisista kysymyksistä.

Huolimatta yleisestä ja yhtäläisestä äänioikeudesta ja vaalikelpoisuudesta sekä nykyisen peruskoulutuksen verrattain suuresta samankaltaisuudesta on naisten yhteiskunnallinen aktiivisuus huomattavasti vähäisempi kuin miesten. Naisten äänestysaktiivisuus on viime vuosina huomattavasti lisääntynyt, mutta edelleen naisten osallistuminen yhteiskunnallisiin tehtäviin ja toimintaan on lukumääräisesti heikkoa. Esim. kansanedustajistamme vain noin kahdeksannes on naisia ja kunnallisvaltuustoissa naisten osuus jää alle 8 prosenttiin. Yhteiskunnan ns. johtavilla paikoilla on vain harvoja naisia, samoin kansalais- ym. järjestöjen johtelimissä jne.

Todennäköisesti vanhat ennakkoluulot ja ajatustottumukset ovat suurelta osaltaan syynä vallitsevaan tilanteeseen. Naisten osallistuminen ansiotyöhön, minkä lisäksi suurin osa heistä hoitaa perheensä talouden, rajoittaa heidän vapaa-aikaansa ja on siten esteenä aktiiviselle yhteiskunnalliselle harrastukselle. Ilmeisesti ennakkoluulojen sitkeään voimassapysymiseen on osuutensa sillä, että maassamme ei ole esim. kouluissa harjoitettu tehokasta yhteiskunnallista kasvatusta. Koululaitokselle kasvatuseriaatteet ovat edelleen roolijakoisia: tyttöjen opetus tähtää lähinnä perinteellisiin perheenäidin tehtäviin, kun taas pojat saavat oletettuun miehen rooliin kuuluvan enemmän ulospäin suuntautuvan kasvatuksen. Erittäin huomattavaa on kasvatuksen roolijakoisuus periaatteellisesti vapaissa ammattikouluissa, joissa tyttöjen ja poikien opetus käytännössä pitäytyy perinteellisiin "naisten ja miesten ammatteihin", vaikka jo elinkeinoelämä edellyttäisi monipuolisempaa ammattikasvatusta. Varsinainen ajan vaatimuksia vastaava perhekasvatus on kouluissamme jäänyt hyvin vähälle huomiolle, vaikka yleisesti todetaan, että perhe on yhteiskunnan tärkein osa. Kouluissa, mutta varsinkin aikuiskasvatusta suorittavissa järjestöissä ja oppilaitoksissa olisi kiinnitettävä huomiota siihen, että naisilla ja miehillä on sama vastuu perheen huoltamisesta ja lasten kasvatuksesta, mitä nykyisen ajattelutavan mukaan yleensä pidetään vain naisten tehtävänä.

Julkiset tiedotusvälineemme, sanomalehdet, radio, televisio, voisivat olla tehokkaita kansalaiskasvatuksen välittäjinä, kun ao. asiaan, kiinnitettävsiin tarpeellista huomiota. Niitä voitaisiin käyttää myös nykyistä tehokkaampaan yhteiskunnalliseen tiedotustoimintaan, joka osaltaan olisi omiaan herättämään kansalaisissa kiinnostusta yhteisiin asioihimme. Yleensäkin olisi tutkittava, millä tavalla voitaisiin valtion tiedotustoimintaa tehostaa niin, että se kohdistuisi mahdollisimman laajoihin kansalaispiireihin.

Edellä oleviin perusteluihin viitaten ehdotetaan seuraavia tutkimuskohteita ja tutkimusten perusteella toimenpide-ehdotuksia:

Naiset elinkeinoelämässä:**Sijoittuminen eri ammattialoille**

- a) ammattitaidottomat
- b) ammattikoulutuksen saaneet
- c) korkeakoulu- tms. kasvatuksen saaneet
- d) osa-aikatyö ja siihen liittyvät sosiaaliset ym. kysymykset

Palkat ja niiden kehitys eri aloilla**Ammattikasvatus**

- a) ammatinvalinnanohjaus — sen kehittämismahdollisuudet
- b) ammattikoulutus — sen ohjaaminen elinkeinoelämän kehitystä ja työvoiman tarvetta vastaavaksi
- c) uudelleen koulutus ja lisäkoulutus

Eläkkeelle siirtyminen

- a) naisten ja miesten tasa-arvoisuus
- b) ikärajan määrittäminen joustavaksi tai mahdollisuus vähittäiseen eläkkeelle siirtymiseen
- c) työeläkelakien korjaukset

Naisten asema perheessä:

- a) asuntopolitiikka (asumistuen laajentamismahdollisuudet jne.)
- b) verotuksen uudistaminen huoltovelvollisille edullisemmaksi
- c) lapsilisät
- d) terveyden- ja sairaanhoidon kehittäminen
- e) kotiin lapsia hoitamaan jäävän perheenhuoltajan työansioden menetyksen korvaaminen yhteiskunnan toimesta
- f) työssä käyvien äitien lasten päivähoitopaikat ja niiden lisäämismahdollisuudet
- g) yhden huoltajan varassa olevien perheitten erikoistuen tarve
- h) maaseudun naisten erikoisongelmat
- i) perhe-eläkejärjestelmä

Yhteiskunnallinen toiminta:**Yhteiskuntakasvatus**

- a) kouluissa ym. oppilaitoksissa
- b) julkisten tiedotusvälineiden avulla
- c) kaikissa nuoris- ja sivistysjärjestöissä
- d) valtion tiedotustoiminnan tehostaminen

Sos.dem. Naisten Keskusliiton
liittotoimikunta

ANSIOÄITIEN LASTEN PÄIVÄHOITOKYSYMYS

Suomessa on naisten osuus ammatissa toimivasta väestöstä huomattavasti suurempi kuin muissa pohjoismaissa. Maassamme on myös naimisissa olevia naisia ansiotyössä 51,2 %, kun vastaava luku Norjassa on 37,8 %, Ruotsissa ja Tanskassa 43,8 %. Kuitenkin muissa maissa on huomattavasti enemmän kiinnitetty huomiota lasten päivähoidon tarvetta ja tarkoitusta vastaavaan järjestämiseen. Laskelmien mukaan meidän maamme ansioäideillä on yli 100.000 alle 7-vuotiasta lasta, mutta vain pieni osa, ehkä noin 20 % näistä lapsista on voitu sijoittaa kunnallisiin tai muuten valvonnanalaisiin hoitopaikkoihin. Riittämättömien kunnallisten sijoitusmahdollisuuksien vuoksi ovat ansioäidit olleet pakotettuja sijoittamaan lapsensa yksityisiin hoitokoteihin. Vaikka näissä varmaan on paljon hyviäkin hoitopaikkoja, niin sittenkin äitien ja lasten hädänalaista tilaa käytetään häikäilemättömästi ja vastuuttomasti väärin. Esim. Helsingissä on tohtori Anja Helve terveydenhoitolautakunnan toimeksiannosta suorittanut tutkimuksia yksityisten harjoittamasta lastenhoitotoiminnasta. Tutkimusten tuloksena on paljastunut aivan epäinhimillisiä seikkoja hoitokodeista ja lasten kohtelusta. Yksityiset päivähoitolat eivät ole toiminnastaan ilmoitus- tai tilivelvollisia kenellekään. Niinpä lapsia pidetään ahtaissa, epähygienisissä ja asumiskelvottomissa huoneissa, Hoitajat saattavat olla täysin alalle sopimattomia, jopa suorastaan sairaita. Toisissa paikoissa ei lapsilla ollut mitään päivänukkumismahdollisuutta, toisissa paikoissa taas yli 3-vuotiaatkin lapset joutuivat nukkumaan 4^h-5 tuntia kahdesti päivässä. Lapsille ei ollut järjestetty minkäänlaista lääkärintarkastusta, puhumattakaan siitä, että itse hoitokodeissa olisi ollut mitään säännöllistä terveystarkastusta. Ei edes ensiapuvälineitä tällaisissa hoitopaikoissa ole. Kuitenkin lasten hoidosta saatetaan veloittaa 120—150 markkaa kuukaudessa. Jos lapsia on sijoitettu yksityiskotiin esim. 6—7 lasta, nousevat tulot melkoisen korkeiksi. Lisäksi se on verotonta tuloa. Näin saatetaan suorastaan harjoittaa edesvastuutonta keinottelua. Tässä asiantilassa on saatava aikaan muutos ansioäitien lasten kunnollisen hoidon turvaamiseksi, sillä samanlaiset epäkohdat, jotka vallitsevat pääkaupungissa, saattavat olla yleisiä muuallakin maassa.

Edellä olevaan viitaten ehdotamme, että Sos.-dem. Naisten Keskusliitto ryhtyy toimenpiteisiin seuraavien tavoitteiden saavuttamiseksi:

- 1) On pyrittävä lisäämään kunnallisia lastentarhoja ja -seimiä ja saamaan niille nykyistä suurempi valtionapu.
- 2) Muutkin lasten päivähoitolaitokset ja koululaisten päiväkodit olisi saatava valtionavun piiriin.

- 3) Naisjärjestöjen olisi pyrittävä perustamaan tasoltaan kohtuuvaatimukset täyttäviä lasten päivähoitolaitoksia ammattitaitoisine henkilökuntineen.
- 4) Koska ansioäitien lasten päivähoitolaitoksia ei tarmokkaista ponnistuksista huolimatta saada riittävästi, on ilmeisesti pyrittävä puutetta poistamaan yksityiskoteihin sijoittamisen kautta. Tällöin on kuitenkin huolehdittava, että a) lastensuojeluviranomaisten toimesta suoritetaan tarkastus hoitokodin sekä lapsia hoitavan henkilön soveltuvuudesta tehtäväänsä, b) huolehditaan päivähoitolaisten ilmaisesta säännöllisestä lääkärintarkastuksesta sekä c) hoitokodin valvonnasta. On myös huolehdittava siitä, että lastensuojelulakiin saadaan em. seikkoja koskevat säännökset.

Helsingissä tammikuun 17 päivänä 1966

Helsingin Sos.-dem. Ty:n Naisjaosto
 Tyyne Paasivuori Meeri Marjanen
 puh.joht. siht.

Liittotoimikunnan lausunto:

Liittotoimikunta yhtyy alustuksessa esitettyihin ajatuksiin paitsi ponsien 3. kohdassa esitettyyn. Liittotoimikunnan käsityksen mukaan ei naisjärjestöillä ole käytännöllisiä mahdollisuuksia päivähoitolaitosten perustamiseen ja ylläpitämiseen. Ko. laitosten lisääminen on ehdottomasti yhteiskunnan tehtävä.

Yksityiskoteihin sijoittamisesta liittotoimikunta on sitä mieltä, että perhepäivähoitoa olisi ryhdyttävä järjestämään kuntien sosiaalilautakuntien toimesta laitoshoidon rinnalla siten, että sosiaalilautakunta valitsee hyväksytyt terveydelliset ja sosiaaliset normit täyttävät hoitokodit, ohjaa ja valvoo kodeissa annettavaa hoitoa, suorittaa tästä hoidosta kodille tulevan korvauksen, valitsee sijoitettavat lapset ja perii vanhemmilta hoitomaksun samojen suhteiden mukaan kuin laitoshoidostakin.

ÄIDINPALKKAJÄRJESTELMÄ

Kokouksessamme tekemämme päätöksen mukaisesti esitämme, että Sos.-dem. Naisten Keskusliiton edustajakokous kiinnittäisi huomiota äidinpalkkajärjestelmän kiireelliseen aikaansaamiseen. Tämä olisi järjestettävä ensisijaisesti valtion toimesta, mutta asian alulle saamiseksi tulisi myös kuntien taloudellisten mahdollisuuksiensa rajoissa osaratkaisuna pyrkiä äidinpalkkajärjestelmän aloittamiseen.

Espoon Sos.-dem. Keskusteluseuran
 Naisjaosto